

04 Styr-Groc * * * Organització - 02 -

Un relat de: [Xolnir de Groc](#)

04

04 - STYR-GROC

ORGANITZACIÓ - 02 -

—Has vist com somreia —li xiuxiuejà Mareia.

—És bo per a ells celebrar cerimònies d'aquestes, avui serà una nit màgica per tots els qui dormim en aquesta casa. L'esperit de Groc farà gaudir a tothom de la nostra joia.

—Saps que ja no ens tornaran a separar mai més?

—Pots posar-hi la mà al cor —li confirmava ell.

No va trigar gaire en retornar la filla que semblava més gran, i els va demanar que l'acompanyessin fins la cambra on havien de dormir. Aquella seria la primera d'una llarga fila de nits per compartir. Després d'haver viscut tants somnis compartits, i durant tantes llunes. La d'avui els retrobaria junts, en carn, físicament, sense cap sentit aparcat en un costat de la cambra, estirat en la fredor d'un caliu amatent.

Entrant a la cambra, en Dalroc va sentir una estranya sensació.

—Mareia. No és aquesta, una cambra que et recordi cap altra? —Li demanava el noi emmurriat.

—D'ençà que ens hem retrobat, tot em revé com una reiteració, que bé de lluny, és distant, però és una repetició de quelcom similar. Com quan estàs veient una representació teatral per segona vegada, i vas recordant els passatges amida que es van succeïnt. Fins i tot, la teva darrera pregunta m'ha semblat recordar-la.

S'anaven desvestint mentre parlaven, tot seguint aquella conversa, aquell diàleg afable i compartit. No eren conscients si ho feien amb mots a l'aire, o dins dels seus caps, sense ni badar boca, tanta era la seva compenetració, i el coneixement de l'altre. D'una manera natural, s'eixamplava la seva comunió, com la d'una parella que feia dies que no es retrobava, però que ja havia viscut junta en altres moments del temps. I sabien, sense dir res, que tindrien moments per refer aquella història que ara tenien badada, tindrien altres indrets per reviure el que ja havien viscut abans.

—Però tu no sàbies res de mi.

—Ni tu, coneixies el meu món petit.

—Ni tan sols recordo la primera nit que ens vàrem retrobar en somnis.

—Jo diria que sempre ha succeït, mai ens hem deixat de somiar, l'un a l'altre. Però la nostra proximitat, en aquest món, la nostra realitat física, ens ha fet reconèixer la necessitat d'ajuntar-nos en cos, tant com en ànima.

—És casualitat que tu sias dona, i jo, home? O bé ha estat sempre així?

—No en tinc cap dubte de la realitat del meu ésser. El meu esperit ha esdevingut sempre femení. Un ésser que cercava el seu doble perfecte. Hem passat per moltes experiències, abans que avui restéssim aquí els dos. A cada pas que fem, ho tinc més clar, es fa més evident dins meu, tenim i tindrem per sempre una història en comú.

—Potser els nostres pares ja duïen part del missatge que els va fer venir aquí, a Groc. Ells potser sabien alguna cosa.

—És tard per fer la pregunta adequada, a les persones adequades.

Mareia i Dalroc ja estaven estirats dins les flassades del llit, amb les mans estirades cap el capçal i agafats per una d'elles, tos dos miraven el sostre de la cambra, i respiraven plàcidament, era tanta la proximitat que sentien, i era tan evident i càlida, que volien gaudir de tots els segons que respiraven l'una a tocar de l'altre.

—No esta bé, fer patir en els nostres veïns —digué sarcàsticament en Dalroc.

—Els han de compartir les nostres sensacions?

—Ja estan gaudint de la nostra felicitat. El nostre amor ha inundat tota la casa. Avui ningú no tindrà cap malson. Eren tantes les nits compartides en la distància, que mai havien somiat un avui tan cert i tangible. Aquella nit tocava a la seva fi, i no els va caldre compartir en plenitud, no aquella nit no els calia, sols de tenir-se a tocar de la mà, els era la millor i més excitant alegria. Camí d'un nou jorn, la cambra s'omplí de remors, i de silencis.

Una remor sorda, un raig de llum entremaliat, tot plegat va fer obrir els ulls de Dalroc. Ella ja estava desperta, sortia de la banyera nua del tot, i en silenci, ell la contemplava en tots els moviments que realitzava per eixugar el seu cos i vestir-se. Ella ho feia amb la parsimònia de qui vol gaudir tots els actes que omplen la seva existència. Ell ho podia sentir, tal com ho veia. Va decidir llevar-se també, per seure en una butaca de pell fosca, encoixinat, volia contemplar-la amb calma i comoditat. Ella va somriure en veure'l contemplatiu, l'afalagava i en gaudia. Ell va trobar tan còmode la butaca, que de no ser per Mareia i el seu espectacle, de ben segur es podria haver tornat a quedar dormint. Contemplar Mareia era una tasca millor, i molt més agradable. Un cop més, i en plena contemplació, se sentia envaït per milers de pensaments que recorrien la seva ment, activa, desperta, i ara, amb ella allí, tot es multiplicava per infinit.

Mirava la noia, i es demanava, perquè era ella i no cap altra. No va trigar en saber-ne la resposta, sabia que Mareia era diferent. També li ho deia el fet d'haver iniciat ella el viatge per retrobar-se amb ell. Era una clau prou evident per desterrar qualsevol dubte, si és tingués cap. Era tanta la coincidència, el plaer de retrobar a una persona, que Dalroc era incapaç de mesurar cap distància que fes referència amb ella, com no fos l'única distància possible entre Renà i Silevir, però, tot i així, sols eren distàncies humanes, i a ell li revenia al cap una manera diferent de mesurar, de la que tampoc en veia un sentit, sols una idea casual, banal. Veia una imatge poc nítida, però fàcil de viure, si podia saber com era de gran i important el miratge que tenia davant d'ell, podria obtenir una mesura, de la que tampoc en treia res de positiu. Era com mesurar gotes d'aigua dins del mar. El pensament podia fer mal, si volies dur els comtes a mà.

Va sentir la sensació que hi tenien algú més a la cambra, però fora d'un gat que s'estava a l'ampit del finestral per on entrava el sol, no hi havia cap altra criatura viva i tangible en aquella cambra.

—Penses massa —va treure'l del miratge la noia, que s'havia vestit amb una ampla brusa, i uns pantalons de campanya. Si calia viatjar, volia anar còmode.

—Sí, tens raó. El meu pare sempre deia que tenim sang d'un antic poble de pensadors, allà a la Terra, que és d'on venen els meus pares. El meu pare venia d'un indret que anomenaven Grècia, allí a Terra.

—Terra, n'he sentit parlar d'aquest planeta.

—En diuen res de bo, en el teu món?

—Diuen que la gent de Daroban va fer-hi una visita, quan encara era un món cruel, incivilitzat, i van escollir una raça amb qui es varen barrejar, volien que fes de guia per la resta de la humanitat de Terra, per progressar i assimilar les noves doctrines. Temps més tard, i amb noves tècniques, hi van tornat d'altres del meu món, i també d'altres mons coneguts i civilitzats pels Ambaixadors.

—No crec recordar cap pas a un final feliç, oi?

—Segons com es miri. Quan hi van tornar, per segon cop, aquell poble escollit es creia que els Darobans eren déus que venien a parlar-los. Ja havien oblidat la seva procedència. Havien oblidat el seu passat, que els era del tot incert, malgrat el tenien escrit. Tot i tenir-lo tan clar, la seva interpretació era errònia. Eren com infants jugant amb llibres de retrociències. Més tard hi van anar tornant, cada volta més esporàdicament, fins a l'etapa negra de la meua Lluna, on es va perdre una gran quantitat d'informació. Hi ha que diuen que per culpa d'un virus arribat del planeta Terra. Malgrat els havien promès de tornar, ja mai més qualque va posar hi cap intenció en recuperar un contacte que ja no volien cap de les dues parts, els terrans tampoc varen demostrar cap d'interès vers els nostres. Per fi, el pas de l'història, ho va confondre amb les llegendes.

Dalroc mirava Mareia, com es cordava la camisa.

—És realment una història de trist final —va dir ell per fi.

—El trist final, és no saber escoltar a qui et parla amb franquesa, quan et diu que està pendent de tu.

—No serà aquest el nostre cas. Jo t'escolto, fins i tot quan no em dius res.

Ella, que s'havia assegut en els peus del llit, es va aixecar per seure sobre les cames d'ell, lentament, i així li va vessar el front, els ulls, els llavis, suau.

—Jo també ho faig. Què et sembla si anem a fer un tomb? ja ha parat de ploure —li digué amb tendresa.

Ella va alçar-se d'un bot, es va col·locar la jaqueta de pilot. desafiant en Dalroc a perseguir la.

—No voldràs que surti sense estar vestit?

—No et sabia tan pudorós. Encara et sobreviuen arrels d'un planeta antic i menut, que no has assolit eradicar.

Esta bé, et deixaré vestir-te, tot sol, ara seré jo qui et contempli, asseguda en aquesta butaca.

El gat de l'ampit va fer un bot, i caminant amb presa i sense parar, va saltar a les cames de Mareia.

—Hola amic, ens coneixem?

El gat la va mirar i Mareia va sentir un regust afirmatiu de les pròpies paraules, un assentiment que anava més enllà dels mots. L'animal va tancar els ulls, i va acomodar-se sobre aquelles cames tan acollidores.

Dalroc es va vestir amb una camisa blava, d'un to molt clar i d'ampla volada, amb el coll tancat, sense solapes.

Uns pantalons bombats d'un blau més fosc, i unes còmodes sabates per caminar. A la cintura hi duia faixa curta d'una roba que s'enganxava en ella mateixa. Del maluc esquerra, li penjava un sedós mocador.

—Encantador el detall del mocador —va observar Mareia.

—L'he afegit, per sentir la teva aprovació —i li va fer un reverència d'aquelles que la seva mare li havia ensenyat, dient-li que havia estat un costum en el seu món, en altres èpoques.

Mareia va deixar l'animal sobre de la còmoda butaca i varen sortir de la cambra. Pel corredor anaven jugant i rient, feliços.